

Igazi ünneplést kívánunk karácsonykor!

Sohasem volt annyira szín pompás, dallamos, zsúfolt, lázas, hamis és fárasztó a karácsony ünneplése, mint napjainkban.

A kereskedelem, a népi hagyományok, a mesemondók megpróbálják ki-sajátítani ezt az ünnepet is. Tolakódással, harsogással, divatjukkal leuralják a kíméletlen élettempótól, a gyakori kiábrándulásoktól és unalomtól megfásult tömeget.

A legtöbben bizonyítási kényszertől üzöttlen ünnepelnek, megpróbálva újra felfedezni a családot, a rokonokat, esetleg a szükségét szenvedőket. Amit egy éven át elmulasztottunk a szeretetkapcsolatok ápolása terén, hirtelen szeretnénk bepótolni. Keressük, gerjesztjük az idillikus hangulatot, bele menekülünk, ami után ismét jön a lelket dermesztő harc a mindennapi kenyérért, a földiekért. – Vajon, ilyenek tervezte el mennyei jó Atyánk testet öltött Fia születésnapjának ünneplését? Nem gondolom! Más olvasók és értek meg a Bibliából!

Ki veszi ma észre a Szentszellem titokzatos, valóban újat indító és megdöbbentő munkáját? Ki várja a szabadulást bűneiből? Ki látja, hogy betelt az idő? Hányan valljuk alázatosan, de boldogan: velünk az Isten! Ki figyel még éjjel is az Úr híradására és vezetésére? Ki engedelmeskedik neki habozás nélkül?

Okoz-e bennünk tiszteletteljes félelmet és kitörő örömet az angyalok Istent dicsőítő éneke, az evangélium? Fontos-e nekünk is azonnal találkozni az értünk született Jézussal? Hitelesen hirdetjük-e, amit hallottunk és tapasztaltunk?

Ki lát ma reménycsillagot és követi azt éveken át, ismeretlen területeken is? Ki adja oda véglegesen a Messiás Királynak legértékesebb kincseit? Ki imádja valódi tisztelettel és hódolattal őt? Ki örvend a szerény kezdetnek? Kinek az életútja változik meg karácsonykor? Közülünk kinek kell menekülnie, futnia, mert életét és sorsát összekötötte a sokak által gyűlölt és halálra keresett Jézussal?

Ki sír a „nagy Heródes” eszelős haragja miatt veszélyeztetett gyermekekért és fiatalokért?

Meggyógyította-e szemünket és szívünket a Világ Világossága? Befogadtuk-e őt hit által, újjászülettünk-e egy Istennek tetsző és őt szolgáló örök életre? Most is a Jézus Krisztusban kijelentett, testté lett ígén, isteni dicsőségben, kegyelmen és igazságon tartjuk szemünket?

Találjunk választ a következő igei idézetek segítségével is:

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13, 8)

„Görögöknek és barbároknak, bölcsenek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok. Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni... Mert nem szégyellem..., hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére” (Róm 1, 14-17)

„Az igazak ösvénye olyan, mint a felragyogó világosság, mely egyre világosabb lesz délig.” (Péld 4, 18)

VASS GERGELY lp., Vajdahunyad

Bethlehem ma húszeszes város, lakosainak egyharmada keresztényen, van baptista gyülekezete is (12-13. old.).
Fotó: ifj. Veress Ernő

Vékás Zoltán testvértől búcsúzunk az újbóli találkozás reményében

Vékás Zoltán szatmárnémeti baptista lelkipásztor, a Szeretet lapunk volt főszerkesztője, szövetségünk volt kommunikációs alelnöke, Spurgeon díjjal kitüntetett eredményes és nemzetközileg ismert lelki munkásunk, hosszas és példásan viselt szenvedés után az örök dicsőség honába távozott ez év november 24-én.

A temetés előestéjén

November 26-án emlékstentiszteletet tartott a Szatmárnémeti Magyar Baptista Gyülekezet. Előtte és utána is evangelizáltak. Akkor este ifj. Budai Lajos lp. volt a meghívott evangelistájuk. A zsúfolásig megtelt imaházban meghatódottan és ünnepélyesen emlékeztek meg azokról az áldásokról, értékekről és példamutatásról, melyeket elköltözött testvérünk által sokan kaptunk az Úr gondviselése folytán. Testvérünk kedvelt énekeit hallgatták és énekeltek, képes beszámolót tekinthettek meg Vékás Zoltán tv. életéről és munkásságáról. Majd a vele készített interjút hallgatták meg a Spurgeon díj átadásának időszakából. Az interjúban elsősorban az emberileg gyógyíthatatlan betegségéhez való viszonyulásáról kérdezték őt.

Szép és tanulságos volt Benjámín fiának visszaemlékezése. Szót kaptak még volt kollegái és gyülekezetben belüli és kívüli munkatársai. Bizonyoságtételük egybehangzón méltatta az Úr testvérünknek adott kegyelmét.

A temetés napján

November 27-én, hideg és szeles időben volt a temetés. Mégis több százával özönlöttek ismerősök, testvérek, szolgatársak, Brassótól kezdve Hollandiáig, búcsút venni Vékás Zoltán testvértől. Köztük voltak katolikus és református lelkészek, de romák és süketnémák is. Mivel ezek az alkalmak világhálón megtekinthetők, nem ismertetjük aprólékosan a részleteket.

A kezdő igeszolgálatot Dr. Simon József, nagyváradi lelkipásztor végezte a 2Kor 4, 16-18 alapján. Isten megváltott gyermekei nem csüggednek és nem félnek a rémítő körülmények között sem, mert a pillanatnyi élvezetek helyett, a rövid szenvedéseken át, a dicsőség honát választották.

Mihut Mihai, a Krassószörényi Román Baptista Hitközség elnöke, a Zsid 11, 1-6-ot olvasva, hirdette: életünknek nem a hossza számít, hanem Isten rólunk készített összegzése, bizonyoságtétele.

Cserés Attila, tiszántúli lelkipásztor, azt kérdezte tőlünk, hogy e földi életben kérdő- vagy felkiáltójelek vagyunk? Zoltán testvérünk teljes szívvel igyekezett Krisztust szolgálni és hirdetni az utóbbiként.

Egy holland segélyszervezet munkatársai 20 éves együttműködésüket elevenítették fel. Megragadta őket Vékás Zoltán imakészsége nélkülözők, elítéltek és betegek közt.

A nekrológot Dr. Kovács József, szövetségünk főtitkára írta meg és olvasta fel. A sír mellett Dr. Borzási István, szövetségünk elnöke a 2Tim 4,6-8-ból prédikált. Kiemelte az áldozathozatalt, a hit megtartását, az igazság koronájának átvételét.

A temetés után ki-ki igyekezett szót váltani rég nem látott ismerőseivel. A helyi gyülekezet meleg eledellel szolgált a messziről érkezettek felé.

Soli Deo Gloria! Isten vigasztalását és gondviselését kívánjuk, feleségének Erzsikének, lányának Blankának, fiának Benjáminnak. Továbbra is imádkozunk értük!

VASS GERGELY

A szertartás végén a jelen levő szolgatársak felsorakoztak a gyászoló család mellé.

Vékás Zoltán

1949 - 2010

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltételezt nékem az igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon...” (2Tim 4:7,8)

Pál apostol ezen dicsőséges felkiáltása joggal lehetett Vékás Zoltán lelkipásztor testvérünk meggyőződése is, aki életének 62. évében lépett be a dicsőség kapuján. Életútja, melyen Krisztus kegyelme és jelenléte segítette végig, 1949. január 4-én kezdődött a Hargita-megyei Kisgalambfalván, Vékás József és Kelemen Berta baptista hívők családjában. Első gyermekként, először a családban, majd a falu kis gyülekezetében ismerkedik meg Jézus Krisztus evangéliumával, ami igazán üdvözítő üzenetté válik számára brassói szakiskolai évei alatt: 1967-ben jött életébe az a változás, ami az ő lábait is Jézus Krisztus követésének és szolgálatának versenypályájára helyezte, amikor személyes hittel az Úr Jézust Megváltójának fogadta.

Megtérése és bemerítkezése után egy ideig autógyári munkásként igyekezett Jézus követőjeként élni, de közben fokozatosan rádöbben elhívására: teljes idejében az Urat kell szolgálnia. Szemináriumi képzésre és lelkipásztori szolgálatra érez elhívást. Szemináriumi tanulmányait 1974-ben kezdheti el, tanulmányai négy esztendeje tele volt sok áldással és lelki növekedési lehetőséggel. Krisztus iránti odaszánásában és elhívásában megerősödve hagyhatta el a szerény Alma mater-t.

Már szemináriumi tanulmányainak második évében meghívást kapott a vajdahunyadi gyülekezet és körzete részéről a lelkipásztori szolgálatra, amit azonban csak tanulmányai befejezésével tudott elfogadni. Az 1978-as év két új kezdetet is jelentett, amikor nem csak lelkipásztori szolgálatát, hanem házasesetét is elkezdhetette. Augusztus 23-án ugyanis házasságot kötött Gidó Erzsébettel. Szeptember elején Vajdahunyadra költöztek, ahol boldog családi életet éltek.

Vajdahunyadi szolgálatuk alatt három gyermekkel ajándékozta meg őket az Úr, akik közül az egyiket 10 hónapos korában magához vett az Úr. Másik két gyermekük, Benjámin és Blanka fizikailag hátrányos helyzetét Isten mindenható bölcs terveként értékelték életükre nézve.

Lelkipásztori szolgálatát Vajdahunyadon és a közel 100 km-re fekvő Lupényban 1990. augusztus 1-ig végezte. E több mint 12 év alatt a vajdahunyadi gyülekezet virágkorát élte, a taglétszám 140-re emelkedett. Sokan megtértek, mások pedig megerősödtek Vékás testvér szolgálata nyomán. Az olyan adminisztratív sikereket, mint a vajdahunyadi lelkipásztori lakás megvásárlása, temetőhely igénylése az evangéliumi hívők számára, lakóház imaházzá alakítása a lupényi gyülekezet számára, csak azok tudják igazán értékelni, akiknek fogalmuk van a kommunista rendszer vallásüldöző és eltorzító politikájáról és azon évek nehézségeiről és örökös harcairól.

1990-től elköltözése napjáig Vékás Zoltán testvér a szatmárnémeti gyülekezetben és körzetében folytatta lelkipásztori szolgálatát. Vékás testvér szolgálata alatt lelkileg épültek a körzet gyülekezetei, és a vidéken az evangélium hirdetése és a gyülekezetplántálás erős lendületet vett.

1992-ben beindult az ákosi cigányok közti misszió, azóta ott épületet vásároltak imateremnek, majd 2001-ben új imaház épült az immár 130 tagot és ugyanennyi hozzátartozót számláló gyülekezetnek. Mezőteremen és Sándorhomonkon is roma gyülekezetek alakultak. 2003, illetve 2006-ban, mindkét helyen imaházat hoztak létre. A körzet megnövekedése és a misszió-

munka fellendülése szükségessé tette még egy lelkipásztor meghívását. Így került sor 2005 áprilisában Szűcs Sándor lelkipásztor meghívására és társpásztori szolgálatba állítására. A gyülekezet és lelkipásztorainak munkássága által a város vezetősége is megismerte a baptistákat. Különböző hivatalos rendezvényeken többször szolgált Vékás Zoltán lelkipásztor, ezeket az alkalmakat is felhasználva a bizonyoságtévesre Krisztusról.

Vékás Zoltánt Isten kegyelme az egyházi közélet és szolgálat területeire is alkalmassá tette. 1990-es újraalakulása óta, a Romániai Magyar Baptista Szövetség elnökségének tagja volt több éven keresztül. Kommunikációs alelnökként 12 évig a Szeretet lap főszerkesztője volt. Ugyancsak 1990 óta minden nyáron, az Ifjúsági Szakosztály megbízásából ifjúsági hetet vezetett a Hargitán. Jó kapcsolatban volt a magyarországi baptista testvérekkel is; gyülekezetek meghívására sok helyen hirdethette az igét Magyarországon is. Ismert volt európai baptista vezetők között is, mivel rendszeresen képviselte az erdélyi magyarokat az Európai Baptista Föderáció vagy a Baptista Világszövetség tanácsulésain.

2003-ben sújtott le rá először az a testi betegség, amely lassan testi leépüléshez vezetett. Példás volt előttünk az a hit és az a lelki erő, amivel betegségét viselte, és az a mód ahogyan sikerült tevékenyek maradnia betegsége ellenére. Felnéztünk rá és hálát adunk Istennek azért az evangélizációs buzgóságért, amit nála láttunk. Nem olyan régen ezt írta magáról Vékás testvér: „Meggyőződésem, hogy nem tudom a lelki munkát úgy végezni, ahogy szeretném, és főleg, ahogy az Aratás Ura megkívánja. Csak az Úr irgalmából élek, és kitüntetés számomra, hogy Isten beenged aratásába, sőt munkát is bíz rám.”

Vékás testvér többször kifejezte óhaját, hogy mindvégig hűséges legyen elhívó Urához és népéhez, a gyülekezetéhez. Az Úr erre megadta neki az elégséges kegyelmet. Vékás testvérral együtt valljuk az apostoli igét: „*nekem az élet Krisztus, a meghalás nyereség*” Fil 1,21.

Soli Deo Gloria! Egyedül Istené a dicsőség!

Hálaadónap a kolozsvári missziókerületben

Október 10-én, a kolozsvári missziókerület fennállása óta immár harmadjára találkoztak Szövetségünk e legkisebb kerületének gyülekezetei közös hálaadónap keretében. Mint az előző esztendőben, ez alkalommal is a kolozsvári imaház volt az ünnepi istentisztelet helyszíne. Hálásak voltunk az Úrnak a szép, őszi időért, ami hozzájárult ahhoz, hogy a távolabbról jövők számára az utazás is kellemes legyen. Már jóval a délután öt órára meghirdetett istentisztelet előtt megtelt az imaház udvara az érkező testvérekkel. Fúvószenekar hirdette, hogy ünnep van, hogy újra együtt örülnek a hívők.

Bálint Pál testvér házigazdaként és a missziókerület elnökeként köszöntötte az egybegyűlteket. Mellette Raina Ottó, Székely Béla és Kelemen S. Sándor lelkipásztorok foglaltak helyet a szószéken. Az idei

ünnepség is a hálaadás és a számbavétel jegyében telt el – ugyanis minden jelenlévő körzet képviseltette magát a szolgálatban.

A tordai, a szamosújvári és a kolozsvári énekcsoportok szolgálatai között igei köszöntések, biztonyságtételek hangzottak el a fent említett lelkipásztorok mellett Kis-Juhász Vilmos, Varga János és Kiss Lehel részéről. A bánffyhungyadi, a lónai és a vajdahunyadi körzet lelkipásztorai korábban betervezett programjuk miatt nem lehettek jelen az ünnepségen.

A hála kifejezésében ez alkalommal is összevont énekkar segített, mindenik éneknél más-más kar-mester vezénylete alatt. Szolgált a cegőtelki, majd a szamosújvári fúvószenekar is.

E hálaadónapi seregszemlén jó volt belepillantani, miként munkálkodik Isten gyülekezeteinkben, és jó

volt együtt is megköszönni az eddig tapasztalt, és a jövőbeni áldásokat.

2008-ban Püsök Dániel, 2009-ben Kis-Juhász Vilmos, az idén pedig a beszercei lelkipásztor, Kelemen S. Sándor volt az istentisztelet igehirdetője. A Lk 22:19-20-ból kiindulva rámutatott arra, milyen az igazi hálaadás és imaélet, amiben példát mutatott az Úr Jézus.

„Ő a kenyérszaporítás előtt is imádkozott, és utána imádkozni vonult vissza. A legtöbben csak a csodát hajlandók látni.” Hangsúlyozta, hogy a hálaadás nem csúcs, hanem alap kell, hogy legyen a hívő ember életében.

Az istentisztelet után az imaház alagsorában szeretetvendégség keretében folytatódott az együttlét. Minden áldásért az Úré legyen a dicsőség és a hála!

KISS LEHEL

Imaházmegnyitó Csokalyon

Az Úr kegyelméből október 10-én imaház-megnyitói ünnepélyre került sor Csokalyon, ahol több lelkipásztor és népes számú testvériség vett részt.

Az áhítaton Zsisku Lajos diószegi nyugalmazott lelkipásztor buzdította imára és hálaadásra a gyülekezetet a 127. Zsoltárral: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők”.

Ezt követően Fazakas György helybeli lelkipásztor ismertette a gyülekezet krónikáját. A csokalyi gyülekezet Kornya Mihály missziómunkája nyomán alakult (1908). Az első imaháznak telket Farkas Gábor és Fényes Balázs helybeli földbirtokosok ajándékoztak, az imaház 1920-ban épült fel. Az első időszakban 30 tagja volt a gyülekezetnek. Az idők folyamán pásztorolták a gyülekezetet: Szabó Sándor, Szabó Károly, Zsisku Lajos, ifj. Szabó Mihály, és jelenleg Fazakas György.

2007-ben született a döntés, hogy az imaházat – romos állapota miatt – le kell bontani és újat építeni. 2007 karácsonyán a nagyváradai missziókerület gyülekezetei gyűjtést tartottak. 2008-ban történt az engedélyek megszerzése. 2009 április 15-én kezdődtek meg a munkálatok, az építkezés nagy részét Biharszentjánosról Fűzfa Sándor és csoportja végezte, a tetőszerkezetet Deák Ernő és Imre, valamint Farnas László állította össze Nagyfaluból, a nyílászárókat Tóth József tamási gyülekezeti vén készítette. Támogatást nyújtottak: a nagyváradai missziókerület gyülekezetei, az angliai 4H-Magyar Misszió Alapítvány, környékbeli magánszemélyek, és a Bihar Megyei Tanács. A 4H-misszió nem csak pénzügyi segítséget adott az imaházépítést, hanem szept 8-18 között egy 16 fős csoportot is hozott Angliából, akik szorgalmas munkával hozzájárultak az építkezés befejezéséhez.

A megnyitói-ünnepély délelőttjén az ígét Kovács Gyula missziókerületi elnök hirdette, ígéket olvasva a Mt 28-ból és a 84. Zsoltárból. Az igehirdető hangsúlyozta, hogy az új imaház legyen a szolgálat helye, ahol Isten kinyilatkoztatja önmagát, és ahol Istennel találkozni lehet. Az Úr Jézus ereje, ha jelen van, mozgósítja a gyülekezetet a szolgálatra, és életet ad a misszióknak.

Az igehirdetés után a csokalyi imaház megszenteléséért Fazakas György, Szabó Mihály és Kovács Gyula lelkipásztorok és Tóth József tamási diakónus imádkozott, majd a köszöntésekre és a biznyságtételekre került sor.

Köszöntötte a gyülekezetet Fűzfa Sándor (Szentjános), Mátyás Árpád csokalyi református lelkész, Erdődi Endre csokalyi katolikus lelkész, Tóth József (Tamási) és Fórián János (csokalyi származású, jelenleg péceli testvér).

A délelőtti ünnepély közös ebéddel zárult. Délután a gyülekezet hálaadó ünnepélyt tartott. Szabó András értarcsai lelkipásztor hirdette az ígét. Biznyságtételek, szavalatok, köszöntések hangzottak el. Az ünnepélyen egész nap szép szolgálatot nyújtott a diószegi énekkar Füzesi Csaba, és a fúvószenekar Szűcs Zsolt vezetésével.

A csokalyi gyülekezetnek öt tagja van és két család alkotja. Az Úr áldja meg őket és gyarapítsa a gyülekezetet!

ESZES-NAGY ERIKA, Nagyvárad

A csokalyi megnyitói képekben (fentről lefelé): 1) az imaház, 2) a teremben délelőtt, 3) köszöntések: Fűzfa Sándor, 4) délután: Szabó András, Fazakas György és Kovács Gyula lp-ok, 5) a diószegi zenekar kezdés előtt a szabadban is fúj.

Lelkipásztor beiktatás az ippi körzetben

Imameghhallgatásban volt részünk, amikor Fekete Csaba testvér igennel válaszolt kérésünkre, hogy lelkipásztori szolgálatát az ippi és a széplaki gyülekezetben folytassa. Augusztus 15-én az ippi imaházban volt a beiktatás.

Beiktatás után: Papp László (balról), Borzási István, Tóth Attila és Kiss Ottó Károly, mögöttük Budai Lajos és Fekete Csaba családjával.

Sokan eljöttek a körzetből és távolabbi helységekből is. Az imaházat Szabó Gábor (Széplak), Kaszta Ferenc (Hadadnásd) és Szigyártó Szabolcs (Ipp) tartották, arra buzdítván, hogy tanítson meg minket Isten újból együtt munkálkodni, ezért vizsgáljuk meg életünket.

Az ígét Budai Lajos zilahi lelkipásztor, a missziókerület elnöke hirdette (2Tim 3:14-17). Testvérünk hangsúlyozta: először Istennek kell bennünk véghezvinnie a változást ahhoz, hogy mások életében is változást érthessünk el. A Biblia központi mondanivalója: Jézus Krisztus. Aki őreá támaszkodik, azt Isten megáldja. Őt hirdessük, mert ő az igazság. Isten adja az ihletet lelkipásztorunknak, az a vágy legyen

benne, hogy „Isten, szólj hozzám” és Isten fog szólani általa. A teljes írást prédikáljuk Istentől való ihlettel, mert ez hasznos.

Az igehirdetés után az énekkar dicsérte az Urat: „*Urunk Te küldtél nekünk tanítót*” c. énekkel. Önéletrajzában Fekete Csaba testvér elmondta: 2000-ben fejezte be a teológiát, majd 2005 májusában nősült meg, felesége Erzsike. Isten két gyermekkel ajándékozta meg őket: Viktóriával és Mátéval. Testvérünk tíz évet szolgált a hadadnásdai körzetben. Célkitűzése: még hűségesebben szolgálni az Urat.

A beiktatás mozzanata után köszöntések hangzottak el az ippi gyülekezet részéről: Csepei Ferenc elöljáró üdvözölte, valamint Borbély Gyöngyi verssel köszöntötte lelki-

pásztorunkat. Gergely Pál volt lp. köszöntésének mottója ez volt: „Légy bátor és erős!”, a Papp László lelkipásztoré: „Az Úr megy előtted”. Tóth Attila szászrégeni lelkipásztor és a helyi református lelkész is köszöntötték testvérünket.

A köszöntések hosszú sorát Dr. Borzási István lp. fejezte be. A 2Tim 3:14 alapján hangsúlyozta: Az Úr áldjon meg téged, mint Istennek embere. Ő azért hívott el téged, hogy tisztán, szentül élj!

„Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el” – hangzott a népes gyülekezet éneke. Záró imát Budai Lajos lp. mondott. Az Úr áldja meg lelkipásztorunkat és családját erővel, bölcsességgel és sok örömmel az ippi körzetben.

MIHÁLY SZENDE

HIRDETÉSEK

Helyesbítünk két nevet a Szeretet novemberi számának 4-5. oldalán a nagyváradi gyülekezet 125 éves jubileumi ünnepségéről közölt tudósításból. A Krónika alcím alatt, az utolsó paragrafus zárójel előtti mondata helyesen:

A gyülekezet krónikáját részletesen megtaláljuk a már említett könyvben, melyet Eszes Zoltán lelkipásztor szerkesztett munkatársaival Dr. Szebeni Olivérrel és Sáfri Jánossal, valamint az utóbbi 25 év eseményeit megörökítő fénykép tablókön Megyesi József nyugalmazott lelkipásztor és Marian Noémi készítésében.

Az E-baptifon iroda e-mailcíme

A Bibliaolvasó vezérfonal 2011 címtárának utolsó sorában az E-baptifon iroda e-mailcíme helyesen: ebaptifon@gmail.com

Roma imaházmegnyitó Érmihályfalván

A város központjától bő 2 km-re, a Dihenes-telep legszélén épült fel az istenháza, szinte napra pontosan egy év alatt. A hivatalos megnyitóra október utolsó előtti vasárnapján, 24-én délelőtt 10 órai kezdettel került sor.

Sokan fáradoztak ezen a helyen és várták a pillanatot, hogy látható legyen a munkájuk gyümölcse. Isten ígéje eljutott erre a roma telepre is, sokan megnyitották a szívüket előtte. Hálásak vagyunk Isten gondviseléséért, hogy elindulva egy kicsi kunyhóból egy gyönyörű épület előtt állhatunk” – mondotta a kezdéskor Filep Szilárd, az 52 tagú roma gyülekezet lelkipásztora. A szalagvágás előtt idézte még a salomoni templomszentelő imádságot: „Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről azt mondtad, hogy ott lesz a te neved. Hallgasd meg az imádságot, amikor szolgál ezen a helyen imádkozik.” (2Krón 6:20).

Köszöntők

A bejárat előtti szalagot először Kőszegi Dániel, a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány (KCA) magyarországi alapítója vágta el, majd a többi jeles meghívott is. Ezt követően megtelt a 150 férőhelyes, 15X6 méteres – egy nagyobb és egy kisebb teremből álló – imaház helybeli tagokkal és a környék roma gyülekezeteiből érkezett vendégekkel. Az istentiszteleten ígét hirdetett Kőszegi Dániel és Filep Szilárd. Köszöntőt mondott: Dr. Turucz Mária, a városi tanács tagja, Bödő Zoltán cigánymissziós lelkipásztor és a KCA romániai elnöke, Dan László, a KCA-Magyarország elnöke, Békési Endre, a magyarországi Építő követek vezetője.

Az építők

Az épület, a KCA adományaként, egy irodaház barakkjaiból lett összerakva, amit szigetelővel és nemesvakolattal borítottak, ennél fogva kinézetre olyan, mint egy szép kőház. A tetőzetet az „építő követek” rakták fel. A gyülekezet tagjai végig önkéntesen munkálkodtak. Az építés terheiből tetemes részt vállalt Hollandiából a Ridderkerk-i Tábita alapítvány és az Amersfoort-i Gipsy Mission. Egy népesebb csoport képviselte most őket, énekeltek az istentiszteleten, köszöntőt Adri

Lagendijk mondott, majd egy nagy méretű szószéki bibliát adott ajándékba.

A gyülekezet története

Novemberben volt három éve, hogy Filep Szilárd, a Romániai Magyar Baptista Szövetség missziómunkása átvette a mihályfalvi baptista gyülekezet roma-misszióját. A város árva és roma gyerekeinek már régebb óta napi támogatást nyújt a Szabó András baptista lelkipásztor által vezetett Rékáb-alapítvány. „Szerettük volna Isten ígéjével a szülőket is elérni, hívtuk

őket hétköznap estenként, de nem nagyon jöttek, így aztán mi kerestük fel őket” – mondotta Filep Szilárd. Kezdetben egy kicsike házban gyűltek össze, majd egy csűrben. Ezeknek a közelében, a roma sor végén, egy volt bozótos területen épült meg az imaház. A felszentelést megelőzően a gyülekezetet meglátogatta Kovács Zoltán polgármester is, örömeinek adott hangot, hogy jó irányú változásokat tapasztal a dihenes-telepi roma emberek életében. (A Bihari Napló november 1-i számában megjelent írás.)

SZILÁGYI LÁSZLÓ

A szalagvágáskor (balról jobbra): Adri Lagendijk, Dan László, Kőszegi Dániel, Dr. Turucz Mária – mögötte Filep Szilárd – és Bödő Zoltán.

Szeretettel köszöntjük a testvéreket!

Október 4-én elkezdtük ez újabb tanévet, amit már vártunk is. Az évnyitói ünnepség az Emanuel egyetem kápolnájában volt megtartva. Igei üzenettel szolgált Dr. Paul Negruț, az Emanuel egyetem rektora az 1Sám 7. fejezetéből. Isten nélkül nem lehet sikeres az életünk. Ahhoz, hogy Isten megáldjon bennünket, szükséges szent életben járnunk. Megemlékeztünk arról is, hogy „*mindeddig megsegített minket az Úr!*”.

Júniusban öt végzős fejezte be teológiai tanulmányait, akik hiányozni fognak, de kívánom, hogy Isten áldja meg őket, hogy szolgálatukkal Isten neve legyen felmagasztalva. Isten tervében benne volt, hogy újabb embereket hívjon el a szolgálatra, akik a hívásnak engedelmeskedtek és jelentkeztek a teológiára, Józsa Zsolt Perecsenből, Mezei Ödön pedig Szentsimonból. Spurgeon azt mondta: „A gyors engedelmesség szép.”

A teológia diákjai a nappali tagozaton: III. éves Tóth Róbert, II. éves Szilágyi Norbert, I évesek: Józsa Zsolt és Mezei Ödön. A levelezői tagozaton levő diákok: IV. évesek: Balogh Gábor (Nagyszalonta), Papp László (Érmihályfalva). III. évesek: Petyár Sándor-Lóránd (Nagyvárad), Rusu Sándor és Vajda Miklós (Gernyeszeg), II. évesek: Incze Zoltán és Nagy Ferencz (Nagyvárad).

Minden csütörtökön Nagyváradon a belvárosi gyülekezetben imára buzdítunk.

Az évközi legációk beosztás szerint havonta két vasárnapot töltünk a következő gyülekezetekben: Józsa Zsolt - Nagyvárad-Rogériusz, Mezei Ödön – Biharpüspöki-körzet, Szilágyi Norbert – Nagyvárad-belváros, Tóth Róbert - Diószeg (október-február) és Nagyvárad-roma gyülekezet (március-június).

Hálások vagyunk a testvérek szeretetéért és imatámogatásáért, de kérjük, hogy továbbra is hordozzanak bennünket imában. A teológiai hallgatók nevében kívánunk mindenkinek békés, boldog karácsonyt!

Összeállította: **TÓTH RÓBERT**, teol. hallgató

A teológusok (balról jobbra) a Szövetség udvarán a „házigazdával” Kovács Gyula lelkipásztorral (középen): Szilágyi Norbert, Tóth Róbert, Mezei Ödön és Józsa Zsolt.

Teológiai hallgatók bemutatkozása

Petyár Sándor-Lóránd
(levelezői tagozatos)

Nagyváradon születtem 1980 június 16-án. Szentjobbon, majd később Székelyhídon nevelkedtem. 17 éves koromban kezdett foglalkoztatni a keresztyénység kérdése. Egy osztálytársam segítségével rájöttem, hogy az élet értelme Isten, aki ott állt életem elején és ott fog állni életem végén is, mint igazságos Bíró, aki előtt csak Fia, Jézus Krisztus érdemével állhatok meg!

Évek teltevel egyre inkább tudatosult bennem, ha Isten akarom szolgálni, szükséges felkészülnöm, és megalapoznom szolgálatom, így kerültem a teológiára...

Jelenleg harmadik éves vagyok a levelezői tagozaton, szolgálók a nagyvárad-i ifjúságban, családomban és polgári munkámban!

Kívánom a magam és az olvasók számára, hogy legyünk a lehető leggyakorlatibb keresztyének, akik egyre lelkesebben várjuk Vőlegényünk, Jézus Krisztus megjelenését!

Petyár Lóránd és felesége Angéla, gyermekeikkel:
Máté 2 éves, Nikolett 10 hónapos.

Józsa Zsolt

Bár egyre kevesebbet vagyok otthon, a szívemben mindig Perecsen lesz földi otthonom. Az Úr kegyelméből részese lehettem annak a kiváltságnak, hogy hívő környezetben nőhettem fel. Egy négy gyermekes család második gyermeke vagyok. Rendszeresen jártam a vasárnapi iskolába és gyermekprogramba. A gyülekezeti szolgálatban már gyerekkorban aktívan részt vettem, amiben tudtam.

Később, ahogy tinédzserré cseperedtem eléggé bele olvadtam a világba. Az iskolában is mindig sikerült a lehető legrosszabb társaságba keverednem. Sajnos, egyre inkább a negatív dolgok voltak hatással reám, és azok, akik pozitívan tudtak volna hatni, már nem nagyon érdekeltek.

Hamar beolvadtam a világba, erről sem a szüleim, sem a gyülekezet nem tudott semmit. Otthon mindenki azt hitte, hogy én vagyok a jó fiú. A gyülekezetbe továbbra is eljártam, bár egyre inkább azt az életmódot kívántam és gyakoroltam, amit a világ adott nekem a barátaimon keresztül. Szerettem hallgatni az ének és zenekart, talán ez volt, ami vonzott az imaházba.

Ez így ment évekig, egész addig, míg az Úr megkeresett engem. 2005 nyarán döntöttem az Úr mellett. Attól a naptól kezdve az életemben nagy változások mentek végbe.

Az azóta eltelt évek harcokat és bukásokat foglalnak magukba, de Isten kegyelme csodálatosan megtartott és megtanított engem járni az úton, amelyre elhívott. Volt egy közel másfél éves periódus, amikor eléggé eltávolodtam Istentől. De a szívemben ott volt a tudat, hogy nem jó úton járok. Tudtam, hogy szükségem van arra, hogy visszatérjek az Úrhoz. Valahogy nem tudtam megtenni, túl nagy volt az ellenár.

2007 nyarán, ugyancsak a Hargitán, Isten megújított. Ennek a megmozdulásnak nagy jelentősége volt az életemben.

A szolgálatra való elhívásomat érdekes módon már megtérésemkor Isten a szívemre helyezte, amit

nem hagytam kibontakozni, sőt eltitkoltam és ellene álltam. Szerettem a foglalkozásomat, jó munkahelyeim voltak. Nagyon jó visszanézni és felmérni ennek az áldását. Isten hagyta, hogy jól beolvadjak, tanuljak (szakmát), majd leállított. Azt mondta, elég! Isten bezárt minden ajtót előttem, ugyanakkor az elhívásom a szolgálatra egyre erősebb lett.

Lehetőségeket keresve a szolgálatra mentem Angliába egy bibliaiskolába, ahol az Úr meggyőzött a jövőm felől. Elhívásom kibontakozásával, békességgel jöttem haza és jelentkeztem a teológiára.

Tudom, hogy ez az út nem könnyű, de azt is tudom, hogy aki elhívott, az meg is fog erősíteni ezen az úton. A gonosz támadásai naponta sokszorozódnak, de tudom, maga Isten az, aki harcol mellettem, és ez erőt ad naponta. *„Mert az Úr, a ti Istenetek veletek megy, hogy harcoljon érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartsa titeket.”* (5Móz 20:4).

Elsődleges célom, hogy Istennel járjak, őt szeressem, szolgáljam, dicsőítsem. Nincsenek nagy terveim a jövőre nézve. Szeretném, ha életem Isten kezében formálódna annak függvényében, hogy Isten hol és mire akar használni a jövőben. Hiszem azt, hogy ez a négy év a teológián is erre fog szolgálni.

Mezei Ödön

Katolikus családban születtem, a Hargita megyei Csíkszeredában nevelkedtem. 22 éves vagyok.

Gyerekkoromban sok bibliai történetet hallottam, melyeket, mint esti meséket nagy érdeklődéssel hallgattam. Kilenc-tíz éves voltam,

mikor addigi békés családi életünk viharossá, boldogtalanná vált. Egy éjszaka eszembe jutott, hogy mindig azt hallottam Istentről, hogy ő Mindenható. Elkeseredve, reménytelenül azt mondtam: „Isten, ha létezel és ha mindenható vagy, akkor nyúlj le az égből és segíts rajtunk! Add, hogy boldog családunk legyen, s én cserébe minden vasárnap elmegyek a templomba egész hátralévő életem folyamán.” Nem tudtam, hogy Isten létezik-e, s hogy hallotta-e, amit kértem.

Hónapokig jártam minden vasárnap a templomba és vártam, hogy Isten megtegye, amit kértem tőle. Két-három hónap után úgy láttam, hogy Isten nem tesz semmit, nem segít rajtunk. Mikor elkeseredetten felhagytam a templomba

járással, Isten csendben, tovább munkálkodva, csodálatos módon megváltoztatta családunk életét, lassan megtérésre vezetve többeket a családból. Ekkor 12 éves voltam.

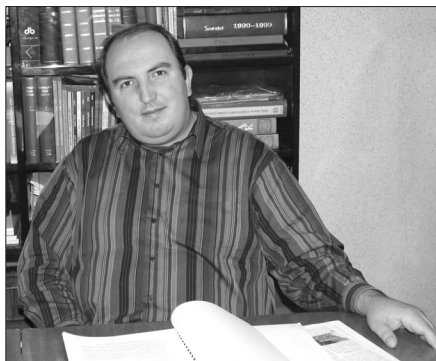
A családomban történt radikális változások voltak az első, kétségtelen bizonyítékai annak, hogy Isten létezik és, hogy ő az a Mindenható Isten, akiről kiskoromban hallottam, s akihez bizonytalan gyermeki hittel imádkoztam. Ezt a meggyőződést, az évek során más megtapasztalások követték.

Az Úr vezetését keresve, azt követve mentem a Bukaresti Baptista Teológia didaktikai-teológia szakára és ugyancsak az Úr hívására jöttem a nagyváradi baptista teológiára. Szeretnék hasznos, engedelmes eszköz lenni az Úr kezében.

Éneklésünk adventben és karácsonykor

„Ünnepek jönnek: advent, karácsony. Milyen éneket ajánlhatnánk az atyafiak figyelmébe: egy újat, vagy valamilyen régit, amit már elfelejtettünk?” – ezzel a kérdéssel indult a beszélgetésünk **Kis-Juhász Vilmos** lelkipásztorral, november 10-én. Akkortájt volt egy éve annak, hogy interjúalanyunk Kolozsváron megvédte doktori disszertációját, amelynek címe: *Az énekanyag-váltás a vallásos énekekben a 20. századi erdélyi protestantizmusban*. Valójában kutatásainak kapcsán ültünk riportermagnó elé a szerkesztőségben. A közeledő ünnepek hatására azonban utat engedtünk egy kis kitérőnek. Ezt adjuk most közre az alábbiakban.

– **Adventet tartani, ünnepelni, mennyire sikeredik ez?**

– **KIS-JUHÁSZ VILMOS (fotónkon):** Az advent, ha meg is említjük, inkább csak olyan szinten marad, hogy ez a karácsony előtti idő, de nem nagyon szoktunk vele foglalkozni. Pedig fontos lenne az év végi lelki elmélyülés, és a Krisztus várására való felkészülés. Mert nekünk nem az jelenti az adventet, hogy kiteszünk egy koszorút, égnek a gyertyák, és ettől áhítatos a légkör. Persze ki lehet tenni a koszorút, éghetnek a gyertyák, de ott kellene lennie az Isten felé való odafordulásnak. Az életünkben eltelt még egy év, ezzel a periódussal is közelebb vagyunk az Úrhoz.

A várakozásnak tehát jelentenie kellene azt is, hogy húzok egy vonalat, nagyjából így telt el az év: a házasságom éve, vagy a gyereknevelésem éve, akár a szakmai évem, akár a gyülekezeti évem. És mi az, amit elértem, ami Isten szerinti volt? Vagy hol vannak azok a kátyúk, ahol elbuktam? Ezeket jó lenne nem csak fölvetni, hanem igefényben és imádkozásban: „Uram, amennyire még adsz időt, amíg te eljössz, na most merre vegyem az irányt és hogyan tovább?”

Az adventet tehát így látom, mint év lezáró, év előkészítő időszakot, ugyanakkor mint Isten munkájának egy ilyen állomását az életünkben.

Nincs még egy ünnepünk, ami négy hétig tartana. A hálaadónap

például nyolc-tíz óra alatt lepörög, még ha hálaadó napot ülünk is ebéddel, szeretetvendégséggel. Még a menyegző is leperog, a felkészülés hetével együtt, a temetés is három-négy nap alatt. Tehát ez a leghosszabb periódusunk, amit jól kellene megélnünk. És ez nem véletlenül a leghosszabb, mert a magunkba szállás, elkönyvelés, odafigyelés, új irányoknak a keresése, Istennel való elmélyülés – mind időt igényel.

Sajnos, hogy a mai, rohanással teli világban nagyon nehéz elcsendesedni, hiszen még a gyülekezeti programok szervezésekor is elveszítjük a fonalat, hogy „Mit is akar most Isten mondani?”, és „Minek az ideje van most?”.

– **Miben segíthet az ének?**

– Az ének nagy segítség, csendesítheti a mindennapi rohanást, oldhatja a bennünk lévő feszültséget. Ajánlanám, hogy használjuk az imajellegű énekeinket, mint például A Hit Hangjaiból „*Úr Jézus nézz le rám*”, ami helyénvaló adventben. Vagy az „*Itt a szívem, vegyed ó Istenem*”. Vagy itt van egy nagyon régi ének, amely szövegileg ismerős, én ezt egy új dallammal hoztam el: „*Halld csak halld az éj csendjében benned mi kopog*”. Az ilyen énekek adventkor rávezethetnek arra, hogy foglalkozzunk magunkkal, közösségünkkel, Istennek velünk való munkájával.

– **Énekelünk-e még odahaza?**

– Sajnos, nem sokat. Azok a házi istentiszteletek, ahol akár két-három éneket is elénekelt együtt a család, vagy netán még zenélt is alkalomadtán, már nem léteznek. Nem feltétlenül a hangszer, vagy az énekanyag ismeretének hiánya miatt, hanem azért, mert keveset vannak együtt. Gyakran a gyerekek is pitty-mallatkor elmennek iskolába, hazajönnek sötétedéskor.

Nem beszélve arról, hogy szekularizálódik a családi légkör. Mert nem mindegy, hogy a laptopról, vagy az mp3-ról ömlik ránk a zene. Az is jó, ha az megy, minthogy folyjon egyéb a tévéből... Jó, ha keresztyén zenét hallgatunk, de amikor együtt éneklünk, együtt dicsőítjük az Urat, vagy éppen együtt énekelünk egy imádságot, ez pótolhatatlan. Ez növeli a család összetartozásának erejét, amellel tisztítja és elmélyíti a légkört a szülők-gyerekek között. És nem utolsósorban egy olyan áhítatos, vagy mondjam úgy: Isten-központú légkört teremt, ami sajnos a (hívó) családokból sokszor hiányzik. Ami sokkal többet jelent annál, hogy le van tudva az tíz-tizenöt perc, imádkoztunk, ami után már megint fel lehet emelni a hangot, lehet feleselni, vagy dacoskodni. Hanem itt spontánul kialakul az a csendes légkör, ami tisztulást hoz a családi életben, Istenhez közelebb vezet.

– **Hogyan kellene ezt most adventben kezdenünk?**

– Nemcsak a családi istentisztelet keretében lehet énekelni. A családi éneklés lehet egy rögtönzés is, a konyhai vagy egyéb házimunkák közben spontánul el lehet kezdeni. Az ének olyan, mint az ásitás, vagy mint a virózis, ragad. Ha csak elkezdjük dűnyögni, füttyörészni az éneket, a másik szobában valaki meghallja és bekapcsolódik, vagy akár átjön hozzánk, mert kíván énekelni. Sőt az is megtörténhet, hogy valamelyik gyerek alkalomadtán éppen egy hangszert kerít mellé, egy furulyát, vagy egy gitárt. És az egyik hozza a másikat és 10-15 perces kis éneklés is kialakulhat, anélkül, hogy ezt megterveztük volna. És a család jól érzi magát együtt és valósággal imádja Istent, vagy imádkozik énekelve, és közösség van egymással és az Úrral. ☛

Az első karácsonyról írt beszámoló

„Nem volt számukra hely a vendégfogadóban” (Lk 2:1-7)

Írta:
BILLY GRAHAM

Fordította:
GÁL NOÉMI,
(irodalomtanár,
Kolozsvár)

Avalaha papírra vetett legtragikusabb üzenetű szavak közé tartozik Lukácsnak az első karácsonyról írt beszámolója: „Nem volt számukra hely a vendégfogadóban”. Volt helyük a kereskedőknek, az adószedőknek, az utazóknak és a városnéző turistáknak, de nem jutott a szelíd Máriának és a magasságos Krisztusnak, akinek akkor éjjel kellett megszületnie.

Mi is okozta ezt a tragédiát? Miért volt Mária, József és megszületendő gyermekük számára csak az istállóban hely? Kicsit együttérzek a fogadó tulajdonosával. Nem volt ő rosszindulatú, nem akart ártani a házaspárnak, a vendégfogadó egyszerűen zsúfolásig tele volt, amivel rengeteg munka járt, és ez teljesen lefoglalta. Végül is különösen forgalmas időszakról van szó, Izrael minden sarkából folyamatosan érkeztek a vendégek a népszámlálás és az adószedés miatt. Valószínűleg azt mondhatta Józsefnek: „Szeretnék rajtatok segíteni, de vannak prioritásaim. Ugyanakkor nem vagyok szívtelen. Ott az istálló, bátran használhatjátok, ha szeretnétek, de többet nem tudok ajánlani. Most vissza kell mennem dolgozni.”

NINCS HELY JÉZUS SZÁMÁRA? NINCS HELYE A KIRÁLYOK KIRÁLYÁNAK?

Ezt a választ adják emberek milliói ma is. Nem azért, mert ádázul ellenállnak neki, hanem mert el vannak foglalva. Nem azért mert vadul gyűlölik őt, hanem mert egyszerűen nem érdeklik őket a lelkiek.

A dolgok állása ma sem sokban különbözik attól, ami Betlehemben volt kétezer évvel ezelőtt. Isten sokunk életének a peremére szorul még ma is. Akkor találunk számára helyet, amikor nekünk az alkalmas, de irritál, ha bármit is kér tőlünk. Az életünk zsúfolásig telt. Olyan sok dolgot kell elvégeznünk. De sűrű teendőink között vajon nem zárjuk-e ki szívünkben és életünkben Azt, aki teremtett bennünket?

⇒ (Az interjú folytatása az előző oldalról)

– Mitől lehetne más a karácsonyunk?

– Bátorítanám mind a fiatalokat, mind az idősebbeket, akik valamikor ificsoportban, énekarban vagy valamilyen formációban szolgáltak, beszéljenek össze, és egy rövid karácsonyi éneklést tegyenek. Menjenek el egy-két beteghez, ha nem is karácsony éjszakáján, de karácsony nagyhetében, vagy még előtte, vagy akár egy öregotthonba, vagy egy gyermekvédő intézetbe. Mert vannak olyan tagok, akik az énekarban nem énekelnek, de ha azt mondom, hogy énekeljük el közös karban a közkedvelt karácsonyi énekünket, pl. az *Öröm, öröm* kezdetűt, akkor szívesen vállalkoznak. És ne művészi értékre törekedjünk, hanem a közösségért tegyük, de azért az éneket is „meglovagolva”, eszközül használjuk. Öten-tízen, fiatalok idősebbekkel, jussunk el ilyen helyekre, beszélgessünk, tegyünk bizonyosságot, énekeljünk el egy-két karácsonyi éneket. Biztosan szeretettel fogadnak majd. Nekik is, minékünk is más lesz a karácsonyunk, ha az ilyenféle bizonyosságtétellel is törekszünk, és nem csak arra, hogy azt a fenyőfát beszerezzük, meg a szükséges mindenféle jót. Én erre bátorítanám az atyafiakat.

Kérdezett: **SZILÁGYI LÁSZLÓ**

Adventi békesség

Adventi est van, sötét, téli este,
Gyertyák pislákolnak szobám asztalán.
Lángra lobban szívem, örömtől repesve:
Eljő értem az Úr, még ma este, talán!

Én várom Őt! Én áldom Őt!
Nincsen sok már hátra,
S meglátom majd dicsben az értem Eljövőt.
Nyugodt vagyok – tudom, nem várok hiába.

Adventi est van, sötét, téli este.
Körölszövik szívem fátylas gyertyalángok.
Égre vetem szemem, s halkán elmerengve
Dúdolom, hogy „nem, már nem sokáig várok!”

Összekötött kévék, arany tálentumok
Elkészítve vannak már a számadásra.
Eljő az én Uram, és én boldog vagyok!
Múlik az adventem téli éjszakája.

KISS LEHEL (1997. dec., Sarmaság)

Szentföldi zarándoklat

Vágyakozással és Isten iránti hálával gondolok vissza az egy évvel ezelőtti eseményekre, amikor egy keresztyén csoporttal Izraelbe utazhattam. Egyetlen ország látogatása után sem maradt olyan érzés bennem, mint a szentföldi utazás után. Az ott látottak mély benyomást tettek rám, fellevenítették azokat a bibliai történeteket és igazságokat, amelyeket gyerekkoromtól fogva ismerek.

Arra is gondoltam, egy igehirdetőnek a szentföldi utazás olyan, mint a hegymászonak egy magas csúcsra való feljutás. Azonban nem merném ezt a hasonlatot mindenben alkalmazni, hiszen a hitre jutás, és a hitről való beszéd, nem mindig a látottak függvényében történik.

Az itthoni őszi lehülést az izraeli kánikula váltotta fel, így a magunkkal vitt meleg ruhák feleslegessé váltak, amikor Tel Avivban landoltunk. Utunkat Galileában kezdtük és Jeruzsálemben végeztük.

Északon az egyik legcsodálatosabb hely a Jordán folyó egy bizonyos szakasza és környéke volt, amit ma a turisták számára tartanak fenn, Bemerítő János szolgálatára emlékezve. Számos országból és különféle felekezetű emberek jönnek ide, hogy hitüket itt megpecsételjék. Ma már a magyar nyelvű felirat is megtalálható itt, az idézett bibliai igeszakasszal. Ottlétünkör is többen bemerítkeztek, engedelmeskedve ezzel a krisztusi parancsnak.

A HÉT FORRÁS TEMPLOMÁNAK a helye is lekötötte figyelmünket, ahol a kapernaumi zsidó-keresztyének hagyománya szerint (Kr.u. 28- Kr.u. 350) egy szikla őrzi azt a helyet, ahol Jézus a kenyeret megszorította (Márk 6:30-44). Kr.u. 350 körül, egy tibériási zsidó ember templomot

épített erre a sziklára. Nem sokáig maradt fent, mert az iszlám hit terjedése során a templomot 637-ben lerombolták, és így a keresztyének aktivitása is megszűnt a Galileai-tó környékén. 1932-ben egy ásás során feltárták az ősi templom romjait, ahol érdekes módon az eredeti, padlót borító mozaikok is előkerültek. Így épült erre 1980-ban a ma is álló templom, hirdetve a keresztyénség és a hit győzelmét.

KAPERNAUM ma lakatlan hely, ám a régészeti feltárások nyomán az ősi zsinagóga és Péter állítólagos háza is feltárássra került. Egy gyönyörű parkban járva mindezt megsemmisítheti a zarándok, aki aztán alig várja, hogy a nagy melegben megmártózzon a tóban.

JERUZSÁLEMBE érve felejthetetlen emlék maradt az Olajfák hegye és a Gecsemáné környéke. Nagyszerű kilátás nyílik innen az Óvárosra, ahol a Templomhegyen ma egy hatalmas sárgakupolás iszlám mecset uralja a zsidók egyik legszentebb helyét.

Az óvárost fal veszi körül, egyik kapuja ma be van falazva. Ez azért van így, mert a muzulmán hit szerint a Messiás kapun keresztüli városba való érkezését így lehet meggátolni. Ezt az akadályt még a kapu elé épített temetővel is megtoldották, hogy a hely „tisztá-

„János megkeresztelte Őt” – a bibliai híradás szövege sok nyelven olvasható.

Ottlétünkör is többen bemerítkeztek.

talan” legyen! Hát lehet, hogy nincs ember, aki ezen ma változtatni tudna, viszont mi tudjuk, hogy a mi mennyei Messiásunk és Urunk előtt leomlanak az elválasztó falak.

Jeruzsálemben sok kedves helyre vezetett el idegenvezetőnk, egy magyar származású zsidó ember, aki a Via Dolorosa állomásait egyenként elmagyarázta míg végül a feltámadás úgynevezett helyéhez (kettő is van!) elértünk. Jó volt magyarul együtt énekelni és hálát adni ezeken a helyeken, ahol megváltásunk végbement.

A SIRATÓFAL környéke is szent hely a zsidók számára. Mi is megtekintettük azokat a hatalmas köveket, amelyek a Nagy Heródes által felépített falból még megmaradtak. Egy olyan falszakasz ez, ahol nem lehet fedetlen fővel megjelenni. Még a turistáknak is fejedőt kell viselni, ám őket is odaengedi a zsidó hatóság a falhoz. Én is elmondtam egy imádságot itt. Még egy cetlire is felírtam Istenhez küldött fohászomat, amit a fal egyik repedésébe nyomkodtam. Jelképes cselekedet ez, de várom, hogy Isten teljesítse kéréseimet. Egy évvel később most már elmondhatom, hogy egy részét már meghallgatta az Úr.

BETLEHEMBE is ellátogattunk. Ez palesztin terület, ide zsidók nem teszik be a lábukat, minket, turistákat viszont kedvesen fogadtak. Hamarosan meg is kaptuk új idegenvezetőnket, akiről kiderült, hogy testvérünk az Úrban. Palesztin volt, aki folyékonyan beszélt angolul és németül. Megtudtam tőle, hogy Betlehemben baptista gyülekezet is működik. Körülbelül 20 ezer ember lakja ezt a várost és egyharmada keresztyén. Sajnos, egyre kevesebben vannak, hiszen a térségben lévő nemzetiségi konfliktusok miatt sokan nyugatra emigrálnak.

MEGFIGYELHETTÜK, hogy Izraelben csak akkor van élet, ha az édesvizet megbecsülik – nincs sok forrás, nincs sok víz, ami pedig „az élet hordozója”. Megértettem az Úr

Kapernaum ma lakatlan hely. A régészeti ásatásokat egy gyönyörű parkban szemlélheti meg a zarándok (a fotón jobb oldalt cikkírónk és Erdő Endre).

„A víz az élet hordozója” – a száraz, köves talajra fektetett vízvezetékek.

Jézus mondását: életemnek és cselekedeteimnek olyan hatást kell gyakorolniuk, mint a száraz, köves talajra lefektetett vízvezeték. Hadd áradjon rajta keresztül az élet vize, hogy élet fakadjon a kietlenben!

A MENNYEI JERUZSÁLEM – Nem tudom mikor lesz lehetőségem még eljutni a Szentföldre, de szívesen

elmennék újra. Ezt az utazást ajándékba kaptam. Készülök egy nagyobb utazásra is. Ez is ajándékba, sőt kegyelemből van. „Mennyei Jeruzsálem. Ott készít az Úr helyet nekem, Oda vágyom, azt várom, hogy mikor jön már Jézus, hogy magához vigyen”.

IFJ. VERESS ERNŐ *lp., Székelykeresztúr*

A boldogmondások helye, ahol Jézus a hegyi beszédet tartotta.

AKIK HAZAMENTEK

Székelymuzsnán, október 31-én **Kovács Zsuzsánna** temetésére gyűlt össze a falu népe. Testvérnőnket hosszú betegség után, 60 évesen szólította magához az Úr. A családi háznál Gábor Rupi korondi miszionárius testvér hirdette a vigasztalás igéit a Jel 14:13-ból, ami arról szólt, hogy miért boldogok, akik az Úrban halnak meg. A temetőkertben Simon András lelkipásztor beszélt a Jn 11:24,25 alapján a feltámadásról. Id. Máté Zoltán gyülekezeti vén szintén bátorítólag szólt az igéből a család felé. Isten vigasztalását kívánjuk a gyászoló család számára. **(S.A.)**

Maris Ilona 78 esztendőskorában, október 26-án kapta a hazahívó szót. A gyászistentiszteletre október 29-én került sor Besztercén. Isten igéjét a helybeli lelkipásztor Kelemen Sándor hirdette (Jób 1:21; 19:25). A sírnál Gedő József testvér a Róma 6-ot olvasta fel, majd a feltámadás reménységéről a lelkipásztor szólt (2Kor 5:1-5). Testvérnőnk hosszú éveken át a kolozsvári gyülekezetnek volt a tagja, majd betegsége következtében került Besztercére a testvéréhez, innen hívta haza az Úr. Az elköltözött hozzátartozóinak kívánjuk Isten vigasztalását. **(K.S.)**

Szomorú nap volt Biharon október 2-án, amikor **Mikló Péter** testvérünk temetésére gyűlt össze a népes gyülekezet és rokonság. Testvérünk 55 évet élt és az utóbbi időben elég sokat betegeskedett. A temetésen Elekes József lelkipásztor testvér szólt először, mint az elköltözött közeli barátja a Mt 12:18-21-ből, majd Papp Dezső lp. a szomszédos körzetből vigasztalta az egybegyűlteket az Ezékiel próféta szavaival (Ez 18,23). A temetési istentiszteletet magyar és román nyelven Albert István Zsolt helybeli lp. zárta. Az igei üzenet a Mt 25:13-28 alapján a reánk bízott tálentumokra és az elszámolás napjára hívta fel az élők figyelmét. A temetésen szolgált a nagyváradi fúvósenekar és a bihari gyülekezet énekkara. Isten vigasztalását kívánjuk a megszorodott szívű család számára. **(A.I.Zs.)**

DIÓSZEGI KÖRZET

Július 22-én megdöbbenett bennünket a hír, hogy **Deák András** testvérünk, a diószegi gyülekezet tagja, 61 éves korában, áramütés következtében az örök hazába költözött. A temetésre nagyszámú hallgatóság gyűlt össze. Igét hirdetett Papp Dezső lp. (Ám 4,12): „mindenkinek készülnie kell arra, hogy Isten előtt megálljon”. Igei üzenettel szolgált még Ghiță Bogdan, a pünkösdi gyülekezet lelkipásztora (Préd 7,2; 2Kor 5,10), és Fazakas György körzeti lelkipásztor (Zsolt 39,5-8). Közreműködött a diószegi gyülekezet énekkara és zenekara. Testvérünk ügyes kezű mesterember volt, hiányát érzi a család és a gyülekezet is. Isten vigasztalását és a gyász hordozásához sok erőt kívánunk a családnak.

Október 20-án kísértük utolsó útjára **Kozma Jolán** testvérnőt Félegyházán, akit hosszas betegség után

szólított haza az Úr. Életének utolsó heteiben is, amikor a betegsége súlyosbodott, bizonyosságot tett meggyőződéséről, hogy az Úr Jézus számára is készített helyet a mennyi hazában. A vigasztalás igéjét a kápolnánál Fazakas György körzeti lelkipásztor hirdette (2Kor 4,16-18), a sírnál id. Zsisku Lajos ny. lp. (Fil 3,20-21). Szolgált a diószegi gyülekezet énekkara is. Istenünk vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak. **(F.Gy.)**

„Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít” (Jó 5:18) Október 4-én kísértük utolsó földi útjára a gálospetri temetőben édesanyámat, **Papp Irénkét**, akit az Úr 75 évesen hazaszólított. Példa maradt élete és elköltözése. 16 évesen elfogadta el az Úr Jézust, hűségesen kitartott mellette. Az élet próbái között is első helyen volt a gyülekezet és a bizonyosságtétel. A megtérten családtagokat fájdalommal viselte a szíven. Bő négy napot kapott Istentől, és felkészült a vele való találkozásra. Hisszük, hogy Jézus Krisztus eljött érte és magával vitte az égi hazába. Ez ad vigasztalást és reményt számunkra, hogy nemsoká újból együtt lehetünk édesanyámmal. A gyászistentiszteleten Dr. Simon József nagyváradi lelkipásztor szólt a vigasztaló igét (Jn 11:25-35), a sírkertben Szabó András helybeli lelkipásztor (Jn 14:13). Köszönetet mondunk a vigasztaló igékért, a testvéri szeretetért és együttérzésért. „A viszontlátás reményében tőle búcsúzunk, / Semmi kétség ehhez nem fér, újra találkozunk.” **Szabó Irénke**

FEKETEGYARMATI KÖRZET

Feketegyarmaton október 17-én utolsó útjára kísértük **Bíró Juliánna** testvérnőnk, akit az Úr 84 éves korában szólított haza. Testvérnőnk 64 éven keresztül volt a feketegyarmati gyülekezet tagja. Elköltözése nemcsak a család számára veszteség, hanem a gyülekezet és még sokak számára is. A gyászistentisztelet a háznál vette kezdetét, ahol a körzet egykori lelkipásztora Papp Dezső testvér hirdette Isten vigasztaló üzenetét (Jel 7:9-17) a fehér ruha jelentőségéről szólva. A sírkertben Nagy József református lelkész a Lk 12,4-5 alapján hirdette a megtérés üzenetét. Néhai testvérnőnk példamutató élete mindannyiunk számára bátorító: „Figyeljétek életük végére, és kövessétek hitüket.” (Zsid 13,7b). Isten vigasztalását kívánjuk a gyászolóknak!

Puskás Erzsébet 94 életévet kapott az Úr kegyelméből. Testvérnőnk a mezőbaji, majd a tamásdai gyülekezet tagjaként idős korában is szilárdan vallotta, hogy Isten volt az ő segítsége e hosszú és rögös életúton. A gyászistentisztelet október 18-án a mezőbaji temető kápolnájában vette kezdetét, ahol Boros Gyula, a szalontai gyülekezet lelkipásztora hirdette Isten figyelmeztető szavát a Zsoltárok 49,18 és az 1Timóteus 6,7 versek alapján: „semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle.” A sírkertben János Levente lelkipásztor a Jób 16,22 alapján hirdette a várva várt örök megnyugvásról szóló üzenetet. Isten vigasztalását kívánjuk a családnak és a hozzátartozóknak.

Október 2-án kísértük utolsó útjára özvegy **Vancea Mária** testvérnőnk, aki 76 évet kapott az Úrtól. Testvérnőnk viszontagságos élete során mind közelebb került az ő Gondviselőjéhez, így lehetett a feketegyarmati gyülekezet számára az élő hit példája. A gyászistentiszteleten ígét hirdetett Crețu Petrică testvér - a tamásdai román baptista gyülekezet lelkipásztora – a Jel 7,9-17 alapján: „Énekelt-e már miattad dicséretet az angyalok kórusa?” – hangzott az igehirdető ismétlődő kérdése. Magyar nyelven a helyi lelkipásztor, János Levente hirdette a vigasztalás üzenetét a Jel 21,7 alapján a győzteseknek járó mennyei örökségről, amit Istenünk az Ő fiainak szánt. A tamásdai sírkertben Mircea Kremer presbiter testvér hirdette az örök élet evangéliumát. Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak! **(J.L.)**

SZILÁGYPERECSENI KÖRZET

A szilágyperecseni gyülekezet augusztus 29-én kísérte utolsó útjára **Józsa András** testvért, akinek az Úr 50 évet adott e siralom völgyében. Hosszú betegség után szólította el az Úr, és koporsóját három gyermeke valamint özvegyen maradt felesége vette körül. A gyászos háznál Isten élő ígéje szólt 1Móz 19:12-17 alapján Borzási István lelkipásztor tolmácsolásában, a menekülés útjáról és módjáról. Balla Béla gyülekezeti vén, illetve Józsa Sándor előljáró járultak még hozzá a szolgálathoz a Fil 3:21 alapján.

Október 24-én özv. **Bonczidai Józsefné Eszter** temetésén vettünk részt Szilágyperecsenben, akit az Úr 81 évvel ajándékozott meg. Az utóbbi időben betegsége miatt bár nehezen ismerte fel az embereket, vigasztalást jelentett az, hogy ismerte az Urat. Leánya és veje hűséges gondozásában volt része. A temetési istentiszteleten Róma 14:7-12 alapján szólt hozzánk az Ige, az élet értelméről és céljáról, arról, hogy az Úri kell legyünk, életünkben és halálunkban. A temetőben Józsa Sándor gyülekezeti előljáró hirdette Isten ígétét 2Thessz 2:16-17 alapján.

November 8-án Szilágyperecsenben **Bonczidai János** váratlanul hazaköltözött testvérünk temetésére került sor. Egy héttel korábban még ott volt az imaházban. A következő napokban még végezte mindennapi munkáját, de hamarosan ágynak esett, és három napi súlyos gyengeség után az Úr hazahívta, 87 éves korában. A temetési istentiszteleten Papp Dezső lelkipásztor Jób 16:22-23 alapján hirdette az Ígét, majd Nagy F. István, gyülekezetünk korábbi lelkipásztora

szólt a Zsolt 39:4-7 szerint. A sírkertben Papp Dezső testvér 1Kor 15:12-14-ből prédikálta a feltámadás reménységét. Az istentiszteleteket a helyi lelkipásztor vezette. **(B.I.)**

Október 25-én Kisgalambfalván gyászistentiszteletre gyűltünk össze a közeli-távolról, hogy elköszönjünk, és utolsó útjára elkísérjük **Kelemen Irma** testvérünket, akit életének 87., boldog házasságának 63. évében, türelemmel viselt hosszas betegség után szólított haza a mennyei Atya. Testvérünk átélt és vallotta, hogy az élet küzdelmeiben tapasztalta az isteni gondviselést és az ezáltal kapott áldást.

Küzdelmes élete Székelymúzsán kezdődött egy nyolc gyerekes istenfélő református családban. Már gyermekkorában megismerte és látogatta a baptista közösséget, rendszeresen járt a vasárnapi iskolába. Tapasztalta Isten szeretetét a testvérek életében, emlékében őrizte az özvegy testvérnők, testvérek kedvenc igeverseit, énekeit. Igazolódott a biblia hitelessége az életében, hogy a hit hallásból van, mert a hallgatott, hirdetett és olvasott ige nem tért vissza üresen, elérte célját életében. 1939-ben, 15 évesen, elfogadta az Úr Jézust, és a helyi gyülekezet meghallgatva biztonyságtételét, felvette tagjai közé. Abban az időben, amikor a vallásszabadság korlátozva volt, és a hívó emberek számos megpróbáltatáson mentek keresztül, Irma testvérnőnk hűséges maradt Megváltójához.

1948-ban házasságot kötött Kelemen János testvérral, a kisgalambfalvi gyülekezetből. Házasságukat az Úr öt gyerekkel ajándékozta meg. Férjével együtt féltő szeretettel nevelte gyermekeit, majd unokáit. Gondoskodása mellett szíve vágya az volt, hogy gyermekei, unokái megismerjék az Úr Jézust.

A falubeliek és a környékeliek, hívők és barátok egyaránt az Úr Jézushoz ragaszkodó, misszióslélekű, vendégszerető testvérnőt ismerhettek meg benne.

A helyi gyülekezetet rendszeresen látogatta, testvéreit nagyon szerette. Két éve súlyosan megbetegedett, betegségét türelemmel, csendben viselte mindhalálig. Temetésén a halottas háznál testvérnőnk unokája, Kelemen S. Sándor lelkipásztor és Boros Róbert lelkipásztor hirdették a vigasztalás ígét, a nekrológot pedig ifj. Veress Ernő testvér olvasta fel. Felemelő volt a baróti, székelyudvarhelyi és székelykeresztúri testvérekből alkotott összevont énekkar dicsőítő szolgálata. A temetőkertben Győrfi Tóbiás és Kis Juhász Vilmos lelkipásztorok hirdették a vigasztalás ígét a feltámadás reménységében. Isten vigasztalja a gyászolókat. **(V.E.)**

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási István. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA

Tel.: (4)0259-418 221, E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretetlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

„Hátha terem jövőre”

Az esztendő végén a családokban, a vállalatoknál számvetést készítenek az évi jövedelemről, és a veszteségekről. Jó az, ha nemcsak anyagi téren történik ez, hanem a lelki életünket is mérlegre tesszük. Az Úr Jézus elvárja, hogy sok gyümölcsöt teremjünk. Amennyiben ez hosszú évek után is elmarad, akkor jön a jogos ítélet, és a terméketlen fa kivágásra kerül.

Megrendítő, amikor olyan helyzetbe jutunk és úgy látjuk, hogy az Úr most vágja el az életünk fonalát. A földrengéskor 1977. március 4-én este 8 óra 25 perckor a bukaresti teológia belső épületének a legfelső kis fürdőszobájában voltam. A föld elkezdett mozogni, az épület táncolni. Az áramszolgáltatás megszakadt. Az épület úgy mozgott, hogy egyik faltól a másiknak estem. Egy kevés idő után vad morajlás hallatszott. Ennek hallatára sokan infarktust kaptak, mások megzavarodtak. Akkor úgy éreztem, hogy egy-két kilengés után az épület összeomlik és az Úr pillanatok alatt elvágja az életem fonalát. Felkiáltottam: „Uram, könyörülj rajtam és vedd magadhoz a lelkemet!”. Én akkor éltem át azt, amit az alábbi igeszakaszban a vincellér mondott. „Hagyd még egy esztendőt!”. De nem egyet adott, hanem azóta harminchárom esztendőt. Az Úr bizalmat előlegezett nekem és reménységgel mondta rólam is: „Hátha terem jövőre!”

A terméketlen fügefá

Azután ezt a példázatot mondta: „Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Azt mondta a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárom gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki.” (Lk 13:6-9)

A példázatban a fügefá a kiválasztott zsidó népet jelképezi. A Megváltó három éves befektetés, gondozás után jogosan kereste a gyümölcsöt a zsidó nép életében, de nem talált. Volt alkalom, amikor a zsidók minőségi megkülönböztetett állapotukat azzal próbálták védeni Jézus előtt, hogy ők az Ábrahám fiai. A régiségükre utaltak. A nyugdíjba vonulás előtt össze-számolják a ledolgozott éveket. Ilyenkor sokat számít a régiség, mert az határozza meg a jutalmazás mértékét. De az Úr Jézust nem nyugőzte le az, hogy a zsidókat Isten már régtől kiválasztotta. Őt a jelenkori gyümölcstermés érdekelt. A mennyben nem a régiséget jutalmazták, hanem a hűséget, a gyümölcstermést.

Nemcsak az Úrnak vannak jogos elvárásai irántunk, hanem nekünk is vannak elvárásaink embertársaink iránt. Még az is megtörténhet, hogy magasabb szintű az elvárásunk mások iránt, mint saját magunk felé. Ez nem jó. Lehet hogy ezt az évet is úgy zárod, hogy valaki, vagy valakik hosszú évek után sem tették jóvá az irántad elkövetett helytelen rossz

Az Úr Jézus gyakran olyan fogalmakkal azonosította magát, mint például: szőlőtő, ajtó, világosság, út. Később Pál apostol a pogányok közül megtért embert a szelíd olajfához hasonlította (Róm 11,24). Ennek kapcsán eszünkbe jut a kertész és az olajfa viszonya: a vadcsemetét nem azért oltja be, hogy más legyen a fának a koronája, virága, hanem hogy nemesebb gyümölcsöt teremjen. Ha ez nem következik be a kertészt családós éri és a fa napjai meg lesznek számlálva.

cselekedetüket. A megalázkodás, bocsánatkérés gyümölcsét még most sem teremte meg az életük fája. Mit fogsz tenni ebben a helyzetben? Sújtasz-e az ítélet kardjával, mint Péter Málkusra? Inkább mondd azt: „Várok még egy esztendőt!”.

Az egyik gyülekezetben megtért egy ember, akit az Úr nagyon mélyről emelt fel. Örömmel mondta el, hogy az Úr neki megbocsátott és új ember lett. Főnöke, munkatársai is hívő emberek voltak. Sajnos az új testvérnek a régi indulatos megnyilvánulásai többször előjöttek. A főnöke kérdőre vonta. Elmondta neki, hogy ő sokat szégyenkezik miatta, és szégyent hoz az Úr nevére is. Kilátásba helyezte számára az elbocsátást. Az atyafi hazament, mélyen elgondolkozott, megtört a szíve az Úr előtt. A következő napra készített egy táblát ezzel a felirattal: „Légy hozzám türelmes. Még nem vagyok kész.” A hátára tűzve hordta ezt egy ideig a műhelyben. Később az Úr teljes győzelmet adott a rossz szokásai felett. A felírást látva a munkatársai türelmesebbek lettek iránta.

Légy könyörűletes atyádfiai iránt, mert Isten is ezt tette eddig veled. Ha magad gyümölcstermését vizsgálod, most ez év végén, gondold arra, hogy mi lesz, ha ez az év számodra az utolsó esztendő lesz!

BÁLINT PÁL lp., Kolozsvár